ansøgning om fornyet behandling af en bebyrdende afgørelse efter udløbet af klagefristen, skal den pågældende anfægte afslaget inden for den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, fastsatte klagefrist, uden at indgivelsen af en ny ansøgning om fornyet behandling kan få fristen til at begynde at løbe på ny eller fortsat at løbe. Den mulighed, alle tjenestemænd i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, har for at anmode ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende, indebærer ikke, at de i vedtægtens artikel 90 og 91 fastsatte klage- og søgsmålsfrister ikke skal overholdes, således at en tidligere afgørelse, hvis lovlighed ikke er blevet bestridt inden for de fastsatte frister, indirekte bliver anfægtet.

2. Selv om vedtægtens artikel 91, stk. 3, fastsætter, at når der på en stiltiende afvisning inden for klagefristen følger en udtrykkelig afvisning af en klage, løber klagefristen på ny, kan denne regel ikke bringes i anvendelse på ansøgningsstadiet og før klagestadiet. Dels skal bestemmelsen, da den vedrører retningslinjerne for beregning af klagefristen, fortolkes strengt og bogstaveligt, og dels er et udtrykkeligt afslag på en ansøgning, som tidligere stiltiende er blevet afvist, en ren og skær bekræftelse og kan derfor som sådan ikke bevirke, at klagefristen efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, på ny begynder at løbe.

## KENDELSE AFSAGT AF FORMANDEN FOR RETTENS FEMTE AFDELING
14. juli 1993 *

I sag T-55/92,

**Josephus Knijff**, midlertidig ansat ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Jean-Paul Noesen, Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor, 18, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

* Processprog: fransk.

**Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber** ved Jean-Marie Sténier og Jan Inghelram, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse hos Revisionsretten, 12, rue Alcide de Gasperi, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Revisionsrettens afgørelser om sagsøgerens indplacering i henhold til hans kontrakt som hjælpeansat af 11. juli 1992 og hans kontrakt som midlertidigt ansat af 12. oktober 1992,

har

FORMANDEN FOR RETTENS FEMTE AFDELING

afsagt følgende

## Kendelse

### Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Sagsøgeren er tjenestemand i det nederlandske Algemene Rekenkamer og har siden den 15. juli 1986 gjort midlertidig tjeneste i Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »Revisionsretten«). I denne periode, hvor han har gjort midlertidig tjeneste i anden stilling, har han været omfattet af følgende kontrakter:

— fra 15. juli 1986 til 14. juli 1988, en kontrakt som midlertidigt ansat med indplacering i lønklasse A4, løntrin 4

— fra 15. juli 1988 til 14. juli 1990, efter forlængelse af denne første kontrakt, en identisk kontrakt som midlertidigt ansat med indplacering i lønklasse A4, løntrin 4

— fra 15. juli 1990 til 12. oktober 1990, en kontrakt som hjælpeansat med indplacering i kategori A, gruppe II, klasse 4

— fra 13. oktober 1990 til 12. oktober 1995, en kontrakt som midlertidigt ansat med indplacering i lønklasse A5, løntrin 3.

2 Kontrakterne for perioden 15. juli 1986 til 14. juli 1990 var omfattet af særlige regler gældende for Revisionsretten, som gav mulighed for midlertidig ansættelse af nationale tjenestemænd i samråd med de nationale revisionsorganer. Disse tjenestemænds kontrakter har en løbetid på to år, men kan forlænges for to år ad gangen. Indtil 1991 gav de pågældende regler kun mulighed for én forlængelse.

3 Ved skrivelse af 9. februar 1990 meddelte Revisionsretten Algemene Rekenkamer, at sagsøgerens kontrakt udløb den 14. juli 1990, at han ifølge reglerne ikke kunne få forlænget sin midlertidige tjeneste i anden stilling ud over nævnte dato, og at man derfor burde indlede proceduren med henblik på ansættelse af hans afløser. Denne procedure førte til ansættelse af W. fra 17. september 1990.

4 Ved notat af 5. juli 1990 anmodede det medlem af Revisionsretten, der havde ansvaret for den sektor, i hvilken sagsøgeren arbejdede, om, at denne fik tilbudt en tremånederskontrakt efter udløbet af sin kontrakt som midlertidigt ansat med henblik på færdiggørelse af en rapport, der ikke kunne færdiggøres uden hans hjælp.

5 Dette er baggrunden for, at der den 11. juli 1990 blev indgået en kontrakt med sagsøgeren som hjælpeansat gældende fra 15. juli 1990 til 12. oktober 1990, ved hvilken han blev indplaceret i kategori A, gruppe II, klasse 4.

6 Ved skrivelse af 12. juli 1990 anmodede Revisionsretten Algemene Rekenkamer om tilladelse til af tjenstlige grunde undtagelsesvis at forlænge sagsøgerens midlertidige tjeneste i anden stilling.

7 Den 18. og 19. juli 1990 deltog sagsøgeren i de skriftlige og mundtlige prøver i forbindelse med en udvælgelsesprocedure, der blev gennemført med henblik på ansættelse af en midlertidig ekspeditionssekretær i Revisionsgruppe III.

8 Ved skrivelse af 18. september 1990 meddelte Revisionsretten Algemene Rekenkamer, at sagsøgeren havde bestået, og at Revisionsretten var rede til at ansætte ham for en femårsperiode, såfremt Algemene Rekenkamer gav sit samtykke. Ved skrivelse af 25. september 1990 meddelte Algemene Rekenkamer sit samtykke til ansættelsen af sagsøgeren.

9 Ved skrivelse af 12. oktober 1990 underrettede Revisionsretten sagsøgeren om, at den havde besluttet at tilbyde ham en stilling som midlertidigt ansat i en femårsperiode. I denne skrivelses andet afsnit hedder det: »Deres løn vil blive beregnet på grundlag af satserne for lønklasse A5, løntrin 3 ...«. Herefter underskrev sagsøgeren samme dag den sidste kontrakt — en kontrakt som midlertidigt ansat for perioden 13. oktober 1990 til 12.oktober 1995, med indplacering i lønklasse A5, løntrin 3.

10 Den 21. februar 1991 vedtog Revisionsretten afgørelse nr. 91/17 om rekruttering, udvælgelse og indplacering af medarbejdere i midlertidige stillinger i samråd med

de nationale revisionsorganer, som trådte i kraft samme dag. Denne afgørelse ophævede den begrænsede forlængelse af kontrakter for de pågældende midlertidigt ansatte. Mens kontrakterne for midlertidigt ansatte, der blev rekrutteret i samråd med de nationale revisionsorganer, efter de tidligere regler kun kunne forlænges én gang for to år, hedder det blot i afgørelse nr. 91/17, at kontrakterne kan forlænges for to år ad gangen.

11 Ved notat af 7. marts 1991 ansøgte sagsøgeren Revisionsrettens generalsekretær om en ny indplacering, således at hans karriere, der var blevet indledt med hans ansættelse i juli 1986 i lønklasse A4, løntrin 4, kunne fortsætte i overensstemmelse med vedtægtens artikel 44.

12 Generalsekretæren afslog ansøgningen ved notat af 15. marts 1991, dels fordi sagsøgeren i oktober 1990 var blevet ansat på grundlag af en kontrakt som midlertidigt ansat, der på ingen måde kunne sidestilles med de kontrakter, som gjaldt for hans tidligere ansættelse — i dette tilfælde drejede det sig om rekruttering i samråd med de nationale revisionsorganer — dels fordi sagsøgeren ved at acceptere ansættelseskontrakten af oktober 1990 havde godkendt den deri fastsatte indplacering. Dette notat, der var skrevet på papir med Revisionsrettens generalsekretærs brevhoved og med generalsekretærens trykte navn nederst på siden, var dog ikke underskrevet af generalsekretæren.

13 Ved notat af 10. juni 1991 gentog sagsøgeren sin oprindelige ansøgning om ændret indplacering, ligesom han subsidiært indgav ansøgning om opgørelse af de økonomiske rettigheder, han havde opnået mellem den 15. juli 1986 og den 14. juli 1990. Sagsøgeren bemærkede i dette notat, at notatet af 15. marts 1991 ikke var underskrevet.

14 Ved skrivelse af 26. august 1991 stadfæstede generalsekretæren sin afgørelse af 15. marts 1991 om afslaget på ansøgningen om ændret indplacering.

15 Den 22. november 1991 indbragte sagsøgeren en klage over nævnte notat af 26. august 1991.

16 Den 6. maj 1992 afviste Revisionsrettens generalsekretær denne klage, for så vidt den angik ansøgningen om ændret indplacering, med den begrundelse, at den var indbragt for sent og under alle omstændigheder var uberettiget af de i de forudgående afgørelser anførte grunde.

17 Dette er baggrunden for, at sagsøgeren ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 3. august 1992 har anlagt sag i anledning af klagens afvisning og de tidligere afgørelser.

18 Da Revisionsretten ikke havde indgivet svarskrift inden for den fastsatte frist, fremsatte sagsøgeren ved skrivelse af 5. oktober 1992 begæring om, at Retten afsagde udeblivelsesdom.

19 Sagsøgeren fremsatte mundtligt indlæg den 10. november 1992. I dette retsmøde tilbagekaldte han begæringen om udeblivelsesdom og anmodede Retten om at give sagsøgte mulighed for at fremlægge et forsvar.

20 Den resterende del af den skriftlige procedure forløb forskriftsmæssigt.

21 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen admitteres.

— Der gives sagsøgeren medhold,

hvilket indebærer annullation dels af ansættelsesmyndighedens afgørelser af 15. marts 1991 og 26. august 1991 om afslag på sagsøgerens ansøgning om ændret indplacering, dels af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 6. maj 1992, som blev truffet efter klagen i medfør af artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«).

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, subsidiært frifindelse.

— Hver part betaler sine egne omkostninger.

## Formaliteten

23 I henhold til procesreglementets artikel 111 kan Retten, såfremt det er åbenbart, at sagen må afvises, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse. I den foreliggende sag har Retten, der finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, besluttet ikke at fortsætte sagens behandling.

*Parternes argumenter*

24 Sagsøgte har fremsat afvisningspåstand med den begrundelse, at klagen er indbragt efter udløbet af den tremånedersfrist, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2.

Sagsøgte finder, at de bebyrdende akter er de akter, i hvilke sagsøgerens indplacering er blevet fastsat, dvs. kontrakterne af 11. juli 1990 og 12. oktober 1990, og har gjort gældende, at det er klart, at disse kontrakter ikke er blevet anfægtet inden for fristerne.

25 Sagsøgeren har i stævningen påberåbt sig ikrafttrædelsen af afgørelse nr. 91/17 som en ny væsentlig omstændighed, der berettiger til efter klagefristens udløb at indgive ansøgning om ændring af indplaceringsafgørelserne. Sagsøgeren har ligeledes i replikken påberåbt sig en anden ny omstændighed, nemlig at han under retsforhandlingerne har opdaget en afgørelse truffet af Revisionsretten i 1985 om indplaceringen af medarbejdere fra de nationale revisionsorganer, uden dog at erklære, at han har indgivet ansøgning om ændret indplacering på grundlag af denne opdagelse.

*Rettens bemærkninger*

26 Retten skal udtale, at det ikke bestrides, at sagsøgeren er blevet underrettet om de afgørelser om indplacering, der er genstand for denne sag, ved skrivelser af 11. juli 1990 og 12. oktober 1990, at de pågældende indplaceringer ligeledes fremgår af de kontrakter, sagsøgeren har underskrevet på de samme datoer, og at der ikke er indbragt klage over disse indplaceringer inden for den tremånedersfrist, som begyndte at løbe på disse to datoer.

27 Efter Rettens faste praksis (Rettens dom af 25.9.1991, sag T-54/90, Lacroix mod Kommissionen, Sml. II, s. 749, og kendelse af 25.2.1992, sag T-67/91, Torre mod Kommissionen, Sml. II, s. 261) er klage- og søgsmålsfristerne i vedtægtens artikel 90 og 91, som i medfør af artikel 46 og 73 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne finder tilsvarende anvendelse på midlertidigt ansatte og hjælpeansatte, ufravigelige, og end ikke det forhold, at administrationen under den administrative procedure har taget stilling til klagerens argumenter vedrørende realiteten, kan fritage Retten for sin pligt til at undersøge, om sagen kan admitteres, når henses til vedtægtens frister.

28 Fremkommer der en ny væsentlig omstændighed, som kan begrunde en ansøgning om ændret indplacering efter udløbet af klagefristen, skal den pågældende tjenestemand eller anden ansat, såfremt ansøgningen afslås udtrykkeligt eller stiltiende, anfægte afslaget inden for den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, fastsatte klagefrist, hvorved nærmere bemærkes, at denne frist ikke begynder at løbe på ny eller fortsat løber, såfremt der indgives en ny ansøgning. Den mulighed, enhver tjenestemand i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, har for at anmode ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende, indebærer ikke, at de i vedtægtens artikel 90 og 91 fastsatte klage- og søgsmålsfrister ikke skal overholdes, således at en tidligere afgørelse, hvis lovlighed ikke er blevet bestridt inden for de fastsatte frister, indirekte bliver anfægtet (Domstolens dom af 26.9.1985, sag 231/84, Valentini mod Kommissionen, Sml. s. 3027).

29 I den foreliggende sag indgav sagsøgeren den 7. marts 1991 en første ansøgning om ændret indplacering under henvisning til ikrafttrædelsen af afgørelse nr. 91/17. Den 15. marts 1991 modtog han et notat, hvori ansøgningen blev afslået med den begrundelse, at hans beskæftigelse ikke var omfattet af afgørelse nr. 91/17, således at dennes ikrafttrædelse ikke for hans vedkommende udgjorde en væsentlig ny omstændighed. Dette notat, der var skrevet på papir med Revisionsrettens generalsekretærs brevhoved og med generalsekretærens trykte navn nederst på siden, var dog ikke underskrevet af generalsekretæren.

30 Den 10. juni 1991 indgav sagsøgeren under henvisning til generalsekretærens notat af 15. marts 1991, som han kaldte »ikke-underskrevet«, en ny ansøgning om ændret indplacering, der bl.a. byggede på ikrafttrædelsen af afgørelse nr. 91/17. For så vidt angår ansøgningen om ændret indplacering konkluderer sagsøgeren følgende: »For det første opretholder jeg min ansøgning om ændret indplacering af 7. marts 1991, som der ikke er kommet noget retsgyldigt svar på«. Denne nye ansøgning blev afvist ved et behørigt underskrevet notat af 26. august 1991 fra Revisionsrettens generalsekretær.

31 Den 22. november 1991 indbragte sagsøgeren en klage. Efter klagens afvisning den 6. maj 1992 anlagde sagsøgeren denne sag den 3. august 1992.

32 I betragtning af procedurens forløb, som er beskrevet ovenfor, fastslår Retten, at selv om ikrafttrædelsen af afgørelse nr. 91/17 kan betragtes som en væsentlig ny omstændighed, som berettiger sagsøgeren til at indgive en ansøgning om ændring af sin indplacering, har dette ingen indflydelse på formalitetsspørgsmålet, idet sagsøgeren ikke har overholdt fristerne.

33 For det første må man, selv om man ikke anser generalsekretærens notat af 15. marts 1991 for et »retsgyldigt« svar på den første ansøgning af 7. marts 1991, betragte denne som stiltiende afslået den 7. juli 1991. Ved denne afvisning begyndte klagefristen at løbe, således at den udløb den 7. oktober 1991.

34 Men klagen efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, blev indbragt den 22. november 1991, dvs. efter udløbet af klagefristen, og vedtagelsen den 26. august 1991 af en afgørelse om at afslå den anden ansøgning om ændret indplacering bevirker ikke, at klagefristen på ny begynder at løbe. Som Retten og Domstolen allerede har fastslået, kan vedtægtens artikel 91, stk. 3, sidste led — hvori det hedder: »når der imidlertid på en stiltiende afvisning inden for klagefristen følger en udtrykkelig afvisning af en klage, løber klagefristen på ny« — ikke bringes i anvendelse på ansøgningsstadiet og før klagestadiet. Dels skal artikel 91, stk. 3, sidste led, da bestemmelsen vedrører retningslinjerne for beregning af klagefristen, fortolkes strengt og bogstaveligt. Dels er et udtrykkeligt afslag på en ansøgning, som tidligere stiltiende er blevet afvist, en ren og skær bekræftelse og kan derfor ikke bevirke, at en frist på ny begynder at løbe (jf. Domstolens dom af 20.3.1984, forenede sager 75/82 og 117/82, Razzouk og Beydoun mod Kommissionen, Sml. s. 1509, præmis 12; Rettens kendelse af 1.10.1991, sag T-38/91, Coussios mod Kommissionen, Sml. II, s. 763, præmis 29; Rettens dom af 17.10.1991, sag T-129/89, Offermann mod Parlamentet, Sml. II, s. 855, præmis 22, og af 10.4.1992, sag T-15/91, Bollendorf mod Parlamentet, Sml. II, s. 1679, præmis 26).

35 På denne baggrund kan den anden ansøgning om ændret indplacering, som blev indgivet den 10. juni 1991, ej heller anses for en klage i henhold til vedtægtens

artikel 90, stk. 2, da den blev indgivet før udløbet af den frist på fire måneder, der i vedtægtens artikel 90, stk. 1, gives administrationen til at besvare en ansøgning.

36 For det andet må det antages, at såfremt generalsekretærens notat af 15. marts 1991 kan anses for et afslag på den første ansøgning, bevirker dette afslag, at klagefristen begynder at løbe, således at den udløber den 15. juni 1991.

37 Sagsøgeren indbragte imidlertid sin klage den 22. november 1991. I øvrigt kan afslaget på den anden ansøgning, som blev meddelt den 26. august 1991, da det der foreligger er en ren og skær bekræftelse af afslaget på den første ansøgning, ikke bevirke, at klagefristen begynder at løbe på ny.

38 For så vidt som den anden ansøgning af 10. juni 1991 i denne forbindelse kan anses for en klage, vil nærværende sag alligevel være at betragte som for sent anlagt, idet stævningen blev indgivet til Rettens Justitskontor den 3. august 1992, dvs. over tre måneder efter afgørelsen af 26. august 1991 om at afslå den anden ansøgning af 10. juni 1991.

39 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagen må afvises.

## Sagens omkostninger

40 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Ifølge samme reglements artikel 87, stk. 3, kan Retten dog fordele sagens omkostninger, hvor der

foreligger ganske særlige grunde, og ifølge artikel 88 bærer institutionerne selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

41 Retten skal påpege, at sagsøgte i den foreliggende sag ikke afgav svarskrift inden for den fastsatte frist, og at denne undladelse har bevirket, at sagsøgeren har iværksat proceduren for afsigelse af udeblivelsesdom efter procesreglementets artikel 122. Sagsøgeren har dog i retsmødet i forbindelse med denne procedure opfordret Retten til at tillade sagsøgte at tage til genmæle trods fristens udløb.

42 Retten finder det rimeligt at pålægge sagsøgte at bære sagsøgerens omkostninger i forbindelse med udeblivelsesproceduren og retsmødet den 10. november 1992.

Af disse grunde

bestemmer

FORMANDEN FOR RETTENS FEMTE AFDELING

**1) Sagen afvises.**

**2) Revisionsretten dømmes til ud over sine egne omkostninger at betale sagsøgerens omkostninger i forbindelse med iværksættelsen af proceduren for afsigelse af udeblivelsesdom og retsmødet den 10. november 1992.**

**3) Sagsøgeren bærer resten af sine omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 14. juli 1993.

H. Jung
Justitssekretær

D.P.M. Barrington
Afdelingsformand